

Vsebina

II *Sporočila*

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Evropska komisija

2014/C 240/01	Obvestilo Komisije – Smernice o priporočenih standardnih licencah, podatkovnih zbirkah in zaračunanju za ponovno uporabo dokumentov	1
2014/C 240/02	Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji (Zadeva M.7169 – Weichai Power / KION Group) ⁽¹⁾	11
2014/C 240/03	Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji (Zadeva M.7279 – Apollo/Endemol) ⁽¹⁾	11
2014/C 240/04	Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji (Zadeva M.7215 – AMEC/Foster Wheeler) ⁽¹⁾	12

IV *Informacije*

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Evropski svet

2014/C 240/05	Izvleček iz sklepov Evropskega sveta z dne 26. in 27. junija 2014 v zvezi z območjem svobode, varnosti in pravice in nekaterimi sorodnimi horizontalnimi vprašanji	13
---------------	--	----

Evropska komisija

2014/C 240/06

Menjalni tečajji eura 16

II

(Sporočila)

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE
UNIJE

EVROPSKA KOMISIJA

OBVESTILO KOMISIJE

**Smernice o priporočenih standardnih licencah, podatkovnih zbirkah in zaračunavanju za
ponovno uporabo dokumentov**

(2014/C 240/01)

1. NAMEN OBVESTILA

Omogočanje ponovne uporabe informacij javnega sektorja prinaša velike družbenoekonomske koristi. Podatki, ki jih ustvari javni sektor, se lahko uporabijo kot izhodišče za inovativne storitve in proizvode z dodano vrednostjo, ki z ustvarjanjem novih delovnih mest in spodbujanjem naložb v podatkovno vodene sektorje krepijo gospodarstvo. Pomembno vlogo imajo tudi pri povečevanju odgovornosti vlade in preglednosti njenega delovanja. Te koristi so nedavno priznali voditelji držav G8 in jih vključili v Listino o odprtih podatkih⁽¹⁾.

Kljub temu študije, opravljene po naročilu Evropske komisije, kažejo, da imajo industrija in državljani še vedno težave pri iskanju in ponovni uporabi teh informacij. Komisija je zato decembra 2011 sprejela sveženj ukrepov⁽²⁾ za premagovanje ovir pri ponovni uporabi informacij in zmanjševanje razdrobljenosti trgov podatkov. Ključni element je bila nedavno sprejeta Direktiva 2013/37/EU o spremembi Direktive 2003/98/ES o ponovni uporabi informacij javnega sektorja.

V spremenjeni direktivi je poziv Komisiji, naj državam članicam pri izvajanju novih pravil pomaga z izdajo smernic glede priporočenih standardnih licenc, podatkovnih zbirk in zaračunavanja za ponovno uporabo dokumentov. Smernice so pomemben del prizadevanj Komisije, s katerimi želi pomagati gospodarstvu EU, da bi iz podatkov ustvarilo večjo vrednost (tudi iz znanstvenih podatkov in „masovnih podatkov“ iz drugih virov, ne le iz javnega sektorja). Olajšale bodo tudi uvedbo odprtih podatkovnih infrastruktur v okviru instrumenta za povezovanje Evrope (IPE).

Avgusta 2013 je Komisija začela spletno posvetovanje, ki sta mu sledila javna obravnava in sestanek strokovne skupine držav članic o informacijah javnega sektorja. Cilj je bil zbrati mnenja vseh zainteresiranih strani o področju uporabe in vsebini prihodnjih smernic Komisije.

Prejete povratne informacije⁽³⁾ kažejo povečano težnjo k bolj odprtemu in interoperabilnemu sistemu izdajanja licenc v Evropi in strinjanje glede potrebe po hitri objavi nekaterih podatkovnih zbirk z visoko vrednostjo. Kar zadeva zaračunavanje, je jasno, da se uporabljajo številni pristopi, vendar se večini udeležencev novo uvedena načela zaračunavanja niso zdela sporna. Iz tega je mogoče sklepati, da se trg ponovne uporabe informacij javnega sektorja v Evropi še razvija in da je treba nujno zagotoviti smernice o ključnih elementih nedavno spremenjene direktive, da bi se lahko v celoti izkoristile komercialne in nekomercialne priložnosti, ki jih omogoča ponovna uporaba javnih podatkov.

⁽¹⁾ <http://www.gov.uk/government/publications/open-data-charter>

⁽²⁾ http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-11-891_en.htm?locale=en

⁽³⁾ Končno poročilo s povzetkom rezultatov posvetovanja: <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/results-online-survey-recommended-standard-licensing-datasets-and-charging-re-use-public-sector>

Namen tega obvestila Komisije je zagotoviti nezavezujoče smernice o dobrih praksah na treh področjih, ki so posebej pomembna za ponovno uporabo informacij javnega sektorja v Evropi.

2. SMERNICE O PRIPOROČENIH STANDARDNIH LICENCAH

Člen 8(1) spremenjene direktive predvideva, da organi javnega sektorja lahko dovolijo ponovno uporabo dokumentov brez pogojev ali naložijo pogoje, kadar je to primerno, z licenco. Ti pogoji ne smejo po nepotrebnem omejevati možnosti za ponovno uporabo in se ne smejo uporabljati za omejevanje konkurence. Uvodna izjava 26 Direktive 2013/37/EU navaja dva primera sprejemljivih pogojev: navedbo vira in navedbo tega, ali je bil dokument kakor koli spremenjen. Določa tudi, da morajo licence, kadar se uporabljajo, v vsakem primeru čim manj omejevati ponovno uporabo, na primer tako, da se omejitve nanašajo le na navedbo vira.

Spremenjena direktiva spodbuja tudi uporabo standardnih licenc, ki morajo biti na voljo v digitalnem formatu in se lahko elektronsko obdelajo (člen 8(2)). Uvodna izjava 26 spremenjene direktive spodbuja uporabo odprtih licenc, ki bi sčasoma morale postati običajna praksa po vsej Uniji.

Zato Direktiva s poudarjanjem, da je treba preprečiti „nepotrebno omejevanje ponovne uporabe“, in s podpiranjem sprejetja „običajne prakse po vsej Uniji“ poziva države članice, naj v svojih politikah izdajanja licenc zagotovijo odprtost in interoperabilnost.

Upoštevati je treba, da se Direktiva ne uporablja za dokumente, na katerih imajo tretje osebe pravice intelektualne lastnine. Takih dokumentov to obvestilo ne zadeva.

2.1 Obvestilo ali licenca

Čprav javni organi pogosto raje sestavljajo celovite licence, da ohranijo nadzor nad vsebino in posodobitvami, Direktiva ne zahteva uporabe uradnih licenc, temveč navaja le, da se morajo uporabiti, „kadar je to primerno“. Države članice bi morale preučiti, ali bi v posameznih primerih in odvisno od dokumenta namesto licence lahko uporabile obvestilo (v obliki sporočila, pojavnega okna ali hiperpovezave do zunanjega spletnega mesta).

Preprosto obvestilo (npr. znak javne domene Creative Commons)⁽⁴⁾, ki jasno označuje pravni status, je zlasti priporočljivo za dokumente v javnih domenah (npr. pri pretečeni zaščiti pravic intelektualne lastnine ali v državah, kjer so uradni dokumenti po zakonu izvzeti iz varstva avtorskih pravic).

V vsakem primeru bi morali biti pogoji, pod katerimi je ponovna uporaba informacij dovoljena, vidno prikazani takoj ob prikazu informacij ali poleg njih.

2.2 Odprte licence

Na spletu so na voljo številne licence, ki so v skladu z načeli „odprtosti“⁽⁵⁾, kot jih opisuje organizacija Open Knowledge Foundation za spodbujanje neomejene ponovne uporabe spletnih vsebin. Prevedene so v več jezikov, se centralno posodablja in že v velikem obsegu uporabljajo po vsem svetu. Z odprtimi standardnimi licencami, na primer najnovejšimi licencami Creative Commons (CC)⁽⁶⁾ (različica 4.0), bi bila mogoča ponovna uporaba informacij javnega sektorja, ne da bi bilo za to treba razviti in posodobiti prilagojene licence na nacionalni ali lokalni ravni. Med vsemi temi je zlasti zanimiva oznaka javne domene CC0⁽⁷⁾. Ta kot pravno sredstvo, ki pri informacijah javnega sektorja omogoča, da se odpovemo avtorskim pravicam in pravicam v zvezi z zbirkami podatkov, zagotavlja popolno prilagodljivost za ponovne uporabnike in zmanjšuje zaplete, povezane z obravnavanjem številnih licenc z morebitnimi nasprotujočimi si določbami. Če oznake javne domene CC0 ni mogoče uporabiti, se organi javnega sektorja spodbujajo k uporabi odprtih standardnih licenc, ki ustrezajo nacionalnemu pravu intelektualne lastnine in pogodbenemu pravu posamezne države članice ter so v skladu s priporočenimi določbami o izdajanju licenc, opredeljenimi v nadaljevanju. Z vidika navedenih priporočil je treba preučiti tudi možnost razvoja ustrezne nacionalne odprte licence.

⁽⁴⁾ <http://creativecommons.org/publicdomain/mark/1.0/>

⁽⁵⁾ <http://opendefinition.org/>

⁽⁶⁾ <http://creativecommons.org/licenses/>

⁽⁷⁾ <http://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/>

2.3 Priporočene določbe o izdajanju licenc

2.3.1 Področje uporabe

Ta določba bi morala opredeliti časovno in ozemeljsko področje uporabe pravic, zajetih v licenčnem sporazumu, vrste odobrenih pravic in dovoljeni obseg ponovne uporabe informacij. Zaradi lažjega ustvarjanja proizvodov in storitev, ki ponovno uporabljajo kombinirane vsebine, ki so v lasti več organov javnega sektorja in za katere so izdane različne odprte licence (stanje, pogosto imenovano „interoperabilnost licence“⁽⁸⁾), bi bila splošna opredelitev bolj zaželena kot natančni sezname primerov uporabe in pravic.

Zaradi proaktivnega spodbujanja ponovne uporabe gradiva, za katerega je bila izdana licenca, je priporočljivo, da dajalec licence za uporabo informacij, zajetih v licenci, podeli pravice, ki veljajo po vsem svetu (kolikor to dovoljuje nacionalno pravo), so trajne, brezplačne, nepreklicne (kolikor to dovoljuje nacionalno pravo) in neizključne.

Priporočljivo je tudi, da se pravice, ki niso zajete v licenci, izrecno določijo in da se odobrene pravice (avtorske pravice, pravice v zvezi z zbirkami podatkov in sorodne pravice) opredelijo na splošno.

Nazadnje, čim bolj splošno bi se lahko opredelilo tudi, kaj se lahko počne s podatki, zajetimi v licenci (izrazi, kot so uporaba, ponovna uporaba in skupna raba, se lahko dodatno opišejo z okvirnim seznamom primerov).

2.3.2 Pripis avtorstva

V primerih, ko se licence zahtevajo po zakonu in jih ni mogoče nadomestiti s preprostimi obvestili, je priporočljivo, da zajemajo le zahteve glede pripisa avtorstva, saj lahko katere koli druge zahteve omejijo ustvarjalno ali gospodarsko dejavnost imetnikov licence ter tako vplivajo na možnosti ponovne uporabe zadevnih dokumentov.

Cilj zahtev glede pripisa avtorstva je zagotoviti, da ponovni uporabnik navede vir dokumentov v skladu z zahtevami dajalca licence (organa javnega sektorja). Priporočljivo je, da so (glede na pravo, ki se uporablja) obveznosti minimalne in zahtevajo največ:

- (a) izjavo, v kateri je naveden vir dokumenta, in
- (b) povezavo do ustreznih informacij o izdaji licence (kadar je to izvedljivo).

2.3.3 Izjeme

Kadar se podatkovne zbirke, ki se lahko ponovno uporabijo, dajo na voljo skupaj s podatkovnimi zbirkami, ki se ne smejo ponovno uporabiti (npr. kot različni deli istega dokumenta ali preglednice), je priporočljivo izrecno navesti, katere podatkovne zbirke niso zajete v licenci.

Ta določba je namenjena zagotavljanju večje pravne varnosti ponovnim uporabnikom in organom javnega sektorja ter bi jo bilo mogoče dopolniti s sistemom povratnih informacij, da bi lahko uporabniki prijavljali primere, v katerih se zdi, da se podatkovne zbirke pomotoma razširjajo v okviru licence ali da so pomotoma izključene. V takih primerih bi bila primerna izjava o omejitvi odgovornosti.

2.3.4 Opredelitve

Priporočljivo je, da se glavni izrazi v zvezi z licenco (dajalec licence, uporaba, informacije, imetnik licence itd.) opredelijo na kratko, v čim bolj laičnem jeziku ter v skladu z izrazi v Direktivi in nacionalni zakonodaji za prenos.

V skladu z razmisleki iz točke 2.3.1 in zaradi preprečevanja zmanjšanja interoperabilnosti je priporočljivo, da se izraz „uporaba“ ali „ponovna uporaba“ opredeli z okvirnim namesto izčrpnim seznamom pravic.

⁽⁸⁾ Poročilo o interoperabilnosti licence LAPSI 2.0, http://lapsi-project.eu/sites/lapsi-project.eu/files/D5_1_Licence_interoperability_Report_final.pdf

2.3.5 Izjava o omejitvi odgovornosti

Ta določba bi se morala uporabiti (kolikor to dovoljuje pravo, ki se uporablja) za poudarjanje dejstva, da dajalec licence zagotavlja informacije take, kot so, in ne odgovarja za njihovo pravilnost ali popolnost.

Kadar organ javnega sektorja ne more zagotoviti neprekinjene dobave zadevnih informacij in dostopa do njih, mora biti tudi to jasno navedeno v licenci.

2.3.6 Posledice neupoštevanja pogojev

Opredelile bi se lahko posledice neupoštevanja pogojev licence, zlasti če vključujejo samodejni in takojšnji preklic pravic ponovnega uporabnika.

2.3.7 Informacije o združljivosti in različicah licenc

Ta določba bi se lahko uporabila za navedbo drugih licenc, s katerimi je licenca združljiva, tj. informacije, ki jih zagotovijo različni viri v okviru različnih združljivih licenc, se lahko ponovno uporabijo skupaj, če so izpolnjeni pogoji ene izmed licenc.

Pomembno je tudi, da se ohranjajo in navajajo jasne različice licenc in datumi, da so razvidne posodobitve.

2.4 Osební podatki

Uporabna navodila in najboljše prakse v zvezi s ponovno uporabo osebnih podatkov so navedeni v Mnenju št. 06/2013 (o odprtih podatkih in informacijah javnega sektorja) Delovne skupine za varstvo podatkov iz člena 29⁽⁹⁾ in v povezanih dokumentih Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP)⁽¹⁰⁾.

Mnenje št. 06/2013 močno priporoča, da se v primerih, kadar informacije, ki se lahko ponovno uporabijo, vključujejo osebne podatke, ponovne uporabnike že na začetku opozori na pravila o obdelavi takih podatkov. To bi bilo izvedljivo z vključitvijo ustrezne določbe v licenco, s čimer bi postalo varstvo osebnih podatkov pogodbená obveznost, ki bi se lahko uporabila tudi za preprečevanje ponovne identifikacije anonimiziranih podatkovnih zbirk. Druga možnost je sprejetje določbe, s katero bi se osebni podatki popolnoma izključili iz področja uporabe odprtih licenc. Če se organ javnega sektorja odloči dovoliti izdajo licence za osebne podatke, so na voljo še druge rešitve, npr. „pametna obvestila“⁽¹¹⁾. Taka obvestila bi bila lahko ločena od licence, shranjena na stalnem spletnem mestu, navajala bi prvotni namen zbiranja in obdelave osebnih podatkov ter opominjala na obveznosti v zvezi s pravili EU o varstvu osebnih podatkov in nacionalno zakonodajo za prenos teh pravil. Obvestila ne bi bila del licence, zato ne bi preprečevala mešanja informacij javnega sektorja, zajetih v različnih licencah.

3. SMERNICE O PODATKOVNIH ZBIRKAH

Podatki javnega sektorja na nekaterih tematskih področjih so dragoceni za gospodarstvo in družbo na splošno. Mednarodne pobude za omogočanje dostopa do vladnih informacij (npr. Listina skupine G8 o odprtih podatkih⁽¹²⁾ in partnerstvo za odprto vlado⁽¹³⁾) to priznavajo s poudarjanjem strateških podatkovnih zbirk, ki se določijo na podlagi povratnih informacij javnosti ali ob pomoči strokovnjakov.

⁽⁹⁾ http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2013/wp207_sl.pdf

⁽¹⁰⁾ Mnenje ENVP z dne 18. aprila 2012 o svežnju Evropske komisije glede odprtih podatkov in pripombe ENVP z dne 22. novembra 2013 v odziv na javno posvetovanje o načrtovanih smernicah glede priporočenih standardnih licenc, podatkovnih zbirk in zaračunavanja za ponovno uporabo informacij javnega sektorja, <http://edps.europa.eu>.

⁽¹¹⁾ Glej opombo 8: Poročilo o interoperabilnosti licence LAPSI 2.0, priporočilo št. 5, str. 17.

⁽¹²⁾ Glej opombo 1.

⁽¹³⁾ <http://www.opengovpartnership.org/>

Dostop do takih podatkovnih zbirk in njihova ponovna uporaba ne pospešujeta le pojava informacijskih proizvodov in storitev z dodano vrednostjo, temveč tudi spodbujata participativno demokracijo. Poleg tega njihova širša uporaba v sami upravi zagotavlja opazno povečanje učinkovitosti pri izvajanju javnih nalog.

3.1 Kategorije podatkov – prednostne kategorije za objavo

Na podlagi zgoraj navedenih mednarodnih pobud in preferenc, izraženih na odprtem posvetovanju, je naslednjih pet kategorij tematskih podatkovnih zbirk tistih, po katerih ponovni uporabniki v EU najbolj povprašujejo in bi bile torej lahko prednostno dane na voljo za ponovno uporabo:

Kategorija	Primeri podatkovnih zbirk
1. Geoprostorski podatki	poštne številke, nacionalne in lokalne karte (katastrske, topografske, pomorske karte, karte upravnih mej itd.)
2. Podatki, zbrani z opazovanjem Zemlje, in okoljski podatki	vesoljski podatki in podatki <i>in situ</i> (spremljanje vremena, kakovosti zemlje in vode, porabe energije, ravni izpustov itd.)
3. Prometni podatki	vozni redi javnega prevoza (vseh vrst prevoza) na nacionalni, regionalni in lokalni ravni, dela na cesti, prometne informacije itd. (*)
4. Statistični podatki	nacionalni, regionalni in lokalni statistični podatki z glavnimi demografskimi in gospodarskimi kazalniki (BDP, starost, zdravstvo, brezposelnost, prihodki, izobraževanje itd.)
5. Podatki o družbah	registri podjetij in poslovni registri (seznamei registriranih podjetij, podatki o lastništvu in vodstvu, registracijski identifikatorji, bilance stanja itd.)

(*) Prednost imajo lahko pravila posameznih sektorjev (npr. zakonodaja EU o železnicah).

Za „bistvene“ podatke ali podatke „z visoko vrednostjo“ lahko odvisno od okoliščin (pomembnost za strateške cilje, tržni razvoj, družbene težnje itd. ⁽¹⁴⁾) veljajo druge kategorije. Zato je priporočljivo, da odgovorni javni organi vnaprej presodijo, po možnosti s povratnimi informacijami zadevnih deležnikov, katere podatkovne zbirke naj se objavijo prednostno. To bi moralo vključevati predvsem merjenje pričakovanega učinka na treh zgoraj navedenih področjih: na področju inovacij in ustvarjanja podjetij, odgovornosti in preglednosti vlade ter izboljšanja upravne učinkovitosti.

3.2 Druga priporočila

Zaradi maksimiranja pričakovanih koristi teh podatkovnih zbirk, po katerih je zelo veliko povpraševanje, je treba posebno pozornost nameniti zagotavljanju njihove razpoložljivosti, kakovosti, uporabnosti in interoperabilnosti.

Vendar na področju ponovne uporabe podatkov tako glede zagotavljanja kot povpraševanja veljajo tehnične omejitve, ki imajo ključno vlogo pri zmanjšanju ali maksimiranju potencialne vrednosti podatkov javnega sektorja za družbo in gospodarstvo.

Da se olajša uporaba podatkov v javnem sektorju in precej zviša vrednost podatkovnih zbirk za naknadno ponovno uporabo, je za podatkovne zbirke priporočljivo, da:

(a) se objavijo na spletu v izvorni, nespremenjeni obliki, da se zagotovi pravočasna objava;

⁽¹⁴⁾ Za referenco se lahko uporabi poročilo ISA o podatkovnih zbirkah z visoko vrednostjo: http://ec.europa.eu/isa/actions/01-trusted-information-exchange/1-1action_en.htm

- (b) se objavijo in posodobijo na najvišji možni stopnji razdrobljenosti, da se zagotovi popolnost;
- (c) se objavijo in ohranjajo na stalnem mestu, po možnosti na najvišji organizacijski ravni v upravi, da se zagotovita preprost dostop in dolgoročna razpoložljivost;
- (d) se objavijo v strojno berljivem⁽¹⁵⁾ in odprtem formatu⁽¹⁶⁾ (CSV, JSON, XML, RDF itd.), da se poveča dostopnost;
- (e) so opisane v obogatenih metapodatkovnih formatih in razvrščene po standardnih slovarjih (DCAT, EUROVOC, ADMS itd.), da se olajšata iskanje in interoperabilnost;
- (f) so dostopne kot odlagališča podatkov (izredno velike količine izhodnih podatkov) in z vmesniki aplikacijskih programov (API), da se olajša samodejna obdelava;
- (g) so podprte z obrazložitvenimi dokumenti o uporabljenih metapodatkih in kontroliranih slovarjih, da se poveča interoperabilnost podatkovnih zbirk, in
- (h) se zanje redno pridobivajo povratne informacije od ponovnih uporabnikov (javna posvetovanja, polje za vnos pripomb, blogi, samodejna poročila itd.), da se ohrani kakovost in spodbudi udeležba javnosti.

4. SMERNICE O ZARAČUNAVANJU

Ta oddelek zadeva primere, v katerih se dokumenti, ki so v lasti organov javnega sektorja, dajo na voljo za ponovno uporabo proti plačilu, vendar le, če so zadevne dejavnosti zajete v Direktivi, tj. če so bili dokumenti ustvarjeni za javno nalogo ob upoštevanju področja uporabe Direktive iz člena 1 in jih bo zunaj pristojnosti javne naloge uporabil zunanji ponovni uporabnik ali sam organ javnega sektorja⁽¹⁷⁾.

Politika zniževanja nadomestil je podprta z raziskavami⁽¹⁸⁾ in rezultati javnih posvetovanj, ki jih je izvedla Komisija⁽¹⁹⁾.

4.1 Metoda mejnih stroškov

Spremenjena direktiva (člen 6(1)) določa načelo, ki se uporablja pri vseh vrstah zaračunavanja za ponovno uporabo podatkov javnega sektorja v EU, razen v primerih iz člena 6(2): nadomestila organov javnega sektorja ne presegajo mejnih⁽²⁰⁾ stroškov za reprodukcijo, zagotavljanje in razširjanje dokumentov.

4.1.1 Postavke stroškov

Praksa je pokazala, da se pri ponovni uporabi informacij javnega sektorja tri glavne kategorije stroškov navezujejo na:

- (a) pripravo podatkov (vključno z zbiranjem in vzdrževanjem);
- (b) razširjanje podatkov ter
- (c) prodajo in trženje ali zagotavljanje storitev z dodano vrednostjo.

Pri primerjavi teh kategorij s stroški, ki se lahko v skladu z Direktivo obravnavajo kot mejni, je jasno, da točki (a) in (c) obsegata več kot le reprodukcijo, zagotavljanje in razširjanje. Nasprotno pa načelo zaračunavanja mejnih stroškov najbolj ustreza obsežni kategoriji „razširjanja podatkov“, ki jo je v okviru ponovne uporabe podatkov mogoče opredeliti kot stroške, ki so neposredno povezani z reprodukcijo dodatnega izvoda dokumenta in z dajanjem tega izvoda na voljo ponovnim uporabnikom ter so potrebni za izvedbo teh postopkov.

⁽¹⁵⁾ Za opredelitev „strojno berljivega formata“ glej uvodno izjavo 21 Direktive 2013/37/EU.

⁽¹⁶⁾ Glej člen 2(7) Direktive.

⁽¹⁷⁾ Natančno področje uporabe Direktive je določeno v členu 1; izraz „ponovna uporaba“ je opredeljen v členu 2(4).

⁽¹⁸⁾ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/economic-analysis-psi-impacts>

⁽¹⁹⁾ Delovni dokument služb Komisije SEC(2011) 1552 final; glej opombo 3.

⁽²⁰⁾ Na področju ekonomije izraz „mejni“ označuje razliko, ki jo pomeni ena dodatna enota.

Višina nadomestil se lahko še bolj razlikuje glede na uporabljeno metodo razširjanja (izven spleta / na spletu) ali format podatkov (digitalni/nedigitalni).

Pri izračunu nadomestil se lahko za upravičene stroške štejejo:

- infrastruktura: stroški razvoja, vzdrževanja programske opreme, vzdrževanja strojne opreme in povezljivosti, v mejah tega, kar je potrebno za zagotavljanje dostopa do dokumentov in njihove ponovne uporabe,
- reprodukcija: stroški dodatnega izvoda DVD-ja, ključa USB, kartice SD itd.;
- obdelava: embalažni material, priprava naročila,
- svetovanje: telefonski pogovori in izmenjava e-poštnih sporočil s ponovnimi uporabniki, stroški zagotavljanja storitev strankam,
- dostava: poštni stroški, vključno s poštnino za standardno ali hitro pošto itd., in
- posebne zahteve: stroški priprave in formatiranja podatkov na zahtevo.

4.1.2 Izračun nadomestil

Člen 6(1) Direktive ne izključuje brezstroškovne politike in omogoča, da se dajo dokumenti na voljo za ponovno uporabo brezplačno. Hkrati morebitna nadomestila omejuje na mejne stroške, ki nastanejo pri reprodukciji, zagotavljanju in razširjanju dokumentov.

V primeru fizičnega razširjanja nedigitalnih dokumentov se lahko nadomestila izračunajo na podlagi vseh zgornjih kategorij stroškov. V spletnem okolju pa bi skupna nadomestila lahko bila omejena na stroške, ki so neposredno povezani z vzdrževanjem in delovanjem infrastrukture (elektronske zbirke podatkov), in so odvisna od zneska, potrebnega za reprodukcijo dokumentov in njihovo zagotavljanje še enemu ponovnemu uporabniku. Glede na to, da so povprečni stroški upravljanja zbirke podatkov nizki in se še znižujejo, je pričakovani znesek blizu ničle.

Zato je priporočljivo, da organi javnega sektorja redno vrednotijo potencialne stroške in koristi brezstroškovne politike ter politike mejnih stroškov, pri čemer morajo upoštevati, da stroški nastajajo tudi pri zaračunavanju (upravljanje računov, spremljanje in nadzorovanje plačil itd.).

Metoda mejnih stroškov se torej lahko uporabi za zagotavljanje povračila odhodkov, povezanih z dodatno reprodukcijo in fizičnim razširjanjem nedigitalnih dokumentov, za elektronsko razširjanje (prenos) digitalnih dokumentov (datotek) pa bi se lahko priporočila brezstroškovna metoda.

4.2 Metoda povračila stroškov

Člen 6(2) določa okoliščine, v katerih se načelo zaračunavanja mejnih stroškov ne uporablja za nekatere organe javnega sektorja ali kategorije dokumentov. V teh primerih Direktiva omogoča povračilo nastalih stroškov („povračilo stroškov“).

4.2.1 Postavke stroškov

Direktiva določa, da skupni prihodek od zagotavljanja dokumentov in dovoljevanja njihove ponovne uporabe ne presega stroškov zbiranja, priprave, reprodukcije in razširjanja dokumentov, vključno z razumno donosnostjo naložbe.

Praksa je pokazala, da se lahko za upravičene štejejo naslednji neposredni stroški:

A. stroški, povezani z ustvarjanjem podatkov:

- priprava: ustvarjanje podatkov in metapodatkov, preverjanje kakovosti, kodiranje,
- zbiranje: zbiranje in razvrščanje podatkov,
- anonimiziranje: brisanje, zakrivanje, siromašenje zbirk podatkov;

B. stroški, na splošno povezani z „razširjanjem“:

- infrastruktura: razvoj, vzdrževanje programske opreme, vzdrževanje strojne opreme, nosilci podatkov,
- reprodukcija: stroški dodatnega izvoda DVD-ja, ključa USB, kartice SD itd.,
- obdelava: embalažni material, priprava naročila,
- svetovanje: telefonski pogovori in izmenjava e-poštnih sporočil s ponovnimi uporabniki, stroški zagotavljanja storitev strankam,
- dostava: poštni stroški, vključno s poštnino za standardno ali hitro pošto itd.;

C. stroški, značilni za knjižnice (vključno z univerzitetnimi knjižnicami), muzeje in arhive:

- shranjevanje: shranjevanje podatkov in stroški shranjevanja
- pridobitev pravic: čas/trud, porabljen za identifikacijo in pridobitev dovoljenja imetnikov pravic.

Kar zadeva splošne stroške, so lahko upravičeni samo tisti, ki so ozko povezani z zgornjimi kategorijami.

4.2.2 Izračun nadomestil

V skladu z Direktivo morajo postopki za izračun nadomestil temeljiti na nizu objektivnih, preglednih in preverljivih meril, ki jih lahko države članice opredelijo in sprejmejo povsem po svoji presoji.

Na prvi stopnji izračuna stroškov se seštejejo vse zadevne in upravičene postavke stroškov. Priporočljivo je, da se vsak prihodek, ustvarjen pri zbiranju ali pripravi dokumentov, npr. iz registracijskih pristojbin ali dajatev, odšteje od skupnih stroškov, da se ugotovijo „neto stroški“ zbiranja, priprave, reprodukcije in razširjanja ⁽²¹⁾.

Pristojbine je treba včasih določiti na podlagi predvidenega morebitnega povpraševanja po ponovni uporabi v zadevnem časovnem obdobju (ne pa na podlagi dejanskega števila prejetih prošenj za ponovno uporabo), ker je meja pri zaračunavanju odvisna od skupnega dohodka, ki v času izračuna ni znan.

Računanje stroškov za posamezni dokument ali podatkovno zbirko bi bilo obremenjujoče, zato je nujno, da se kot referenca uporabi količinsko opredeljen rezultat dejavnosti javnega sektorja, s čimer se zagotovi izračun pristojbin na pravilni in preverljivi podlagi. Ta zahteva se po možnosti izpolni na ravni zbirke podatkov ali kataloga – priporočljivo je, da se kot referenca za izračun nadomestil uporabi tak skupek podatkov.

Priporoča se, da organi javnega sektorja redno vrednotijo stroške in povpraševanje ter temu primerno prilagajajo nadomestila. Za „ustrezno obračunsko obdobje“, navedeno v Direktivi, je v večini primerov mogoče predvidevati, da gre za obdobje enega leta.

Skupni prihodek bi se lahko torej izračunal na podlagi stroškov:

- (a) iz ene izmed zgoraj naštetih kategorij (glej točko 4.2.1);
- (b) povezanih s količinsko opredelljivo skupino dokumentov (npr. zbirko podatkov);
- (c) prilagojenih višini prihodka, ustvarjenega med pripravo in zbiranjem;
- (d) ocenjenih in prilagojenih na letni osnovi in
- (e) povečanih za vsoto, enako razumni donosnosti naložbe.

⁽²¹⁾ Za dodatna navodila glej sodbo Sodišča Efte z dne 16. decembra 2013 v zadevi E-7/13 *Creditinfo Lánstraust hf.* proti *Þjóðskrár Íslands og íslenska*.

4.2.3 Poseben primer knjižnic (vključno z univerzitetnimi knjižnicami), muzejev in arhivov

Za zgornje ustanove obveznost o uporabi metode mejnih stroškov ne velja. Zanje še vedno veljajo postopki, opisani v točki 4.2.2, vendar s tremi pomembnimi izjemami:

- (a) tem ustanovam ni treba upoštevati „objektivnih, preglednih in preverljivih meril“, ki jih določijo države članice, in
- (b) izračun skupnega prihodka lahko vključuje dve dodatni postavki: stroške hrambe podatkov in pridobitve pravic. To kaže na posebno vlogo kulturnega sektorja, ki vključuje odgovornost za ohranjanje kulturne dediščine. Neposredni in posredni stroški vzdrževanja in shranjevanja podatkov ter stroški identifikacije imetnikov pravic tretjih oseb, brez dejanskih stroškov izdajanja licence, morajo veljati za upravičene;
- (c) pri izračunu razumne donosnosti naložbe lahko te ustanove upoštevajo cene, ki jih za ponovno uporabo enakih ali podobnih dokumentov zaračuna zasebni sektor.

4.2.4 Razumna donosnost naložbe

Čprav Direktiva ne opredeljuje „razumne donosnosti naložbe“, se lahko njene glavne značilnosti razberejo iz razloga za odstopanje od načela mejnih stroškov, ki je zagotoviti normalno delovanje organov javnega sektorja, ki se morda spopadajo z dodatnimi proračunskimi omejitvami.

„Donosnost naložbe“ se lahko torej razume kot odstotni delež poleg upravičenih stroškov, ki omogoča:

- (a) povračilo stroškov kapitala in
- (b) vključitev realne stopnje donosa (dobiček).

V primeru komercialnih akterjev na primerljivem trgu bi stopnja donosa upoštevala stopnjo poslovnega tveganja. Vendar v zvezi s ponovno uporabo informacij javnega sektorja sklicevanje na poslovno tveganje ni primerno, saj je priprava informacij javnega sektorja v pristojnosti organov javnega sektorja. V skladu z Direktivo mora biti stopnja donosa „razumna“, kar je lahko malce nad stroški kapitala, vendar precej pod povprečno stopnjo donosa pri komercialnih akterjih, ki je običajno veliko višja zaradi višje stopnje povezanega tveganja.

Stroški kapitala so tesno povezani z obrestnimi merami kreditnih institucij (ki temeljijo na fiksni obrestni meri ECB za operacije glavnega refinanciranja), zato se za „razumno donosnost naložbe“ na splošno ne more pričakovati, da bi bila za več kot 5 % višja od fiksne obrestne mere ECB. To pričakovanje so potrdili tudi udeleženci javnega posvetovanja Komisije, v katerem je samo eden izmed desetih navedel stopnjo nad 5 %⁽²²⁾. V državah članicah zunaj euroobmočja bi moral biti „razumni donos“ vezan na veljavno fiksno obrestno mero.

4.3 Preglednost

Direktiva (člen 7) zahteva, da se naslednje informacije predhodno določijo in objavijo, kadar je mogoče in ustrezno na spletu ter tako, da so vizualno in funkcionalno povezane z dokumenti za ponovno uporabo:

- (a) veljavni pogoji, osnova za izračun in zneski standardnih nadomestil (tj. nadomestil, ki se lahko samodejno uporabijo za vnaprej določene dokumente ali skupine dokumentov in ne zahtevajo ocenjevanja po posameznih primerih);

⁽²²⁾ Glej str. 14 končnega poročila s povzetkom rezultatov posvetovanja: <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/results-online-survey-recommended-standard-licensing-datasets-and-charging-re-use-public-sector>

- (b) dejavniki, ki jih je treba upoštevati pri izračunu nestandardnih nadomestil, in
- (c) zahteve za ustvarjanje zadostnega prihodka za kritje znatnega dela stroškov, povezanih z zbiranjem, pripravo, reprodukcijo in razširjanjem dokumentov, za katere je v skladu s členom 6(2)(b) dovoljeno zaračunavanje nad mejnimi stroški.

V skladu z rezultati odprtega posvetovanja se organi javnega sektorja spodbujajo tudi k objavljanju prihodkov, ustvarjenih z zaračunavanjem ponovne uporabe dokumentov, ki jih imajo v lasti. Take informacije bi se morale zbirati na agregatni ravni (na ravni zbirke podatkov ali celotne institucije) in se letno posodabljati.

Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji
(Zadeva M.7169 – Weichai Power / KION Group)

(Besedilo velja za EGP)

(2014/C 240/02)

Komisija se je 15. julija 2014 odločila, da ne bo nasprotovala zgoraj navedeni priglašeni koncentraciji in jo bo razglasila za združljivo z notranjim trgov. Ta odločitev je sprejeta v skladu s členom 6(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004⁽¹⁾. Celotno besedilo odločitve je na voljo samo v angleščini in bo objavljeno po tem, ko bodo iz besedila odstranjene morebitne poslovne skrivnosti. Na voljo bo:

- v razdelku o združitvah na spletišču Komisije o konkurenci (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Spletišče vsebuje različne pripomočke za iskanje posameznih odločitev o združitvah, vključno z nazivi podjetij, številkami zadev, datumi ter indeksi področij,
- v elektronski obliki na spletišču EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=sl>) pod dokumentarno številko 32014M7169. EUR-Lex zagotavlja spletni dostop do evropskega prava.

⁽¹⁾ UL L 24, 29.1.2004, str. 1.

Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji
(Zadeva M.7279 – Apollo/Endemol)

(Besedilo velja za EGP)

(2014/C 240/03)

Komisija se je 10. julija 2014 odločila, da ne bo nasprotovala zgoraj navedeni priglašeni koncentraciji in jo bo razglasila za združljivo z notranjim trgov. Ta odločitev je sprejeta v skladu s členom 6(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004⁽¹⁾. Celotno besedilo odločitve je na voljo samo v angleščini in bo objavljeno po tem, ko bodo iz besedila odstranjene morebitne poslovne skrivnosti. Na voljo bo:

- v razdelku o združitvah na spletišču Komisije o konkurenci (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Spletišče vsebuje različne pripomočke za iskanje posameznih odločitev o združitvah, vključno z nazivi podjetij, številkami zadev, datumi ter indeksi področij,
- v elektronski obliki na spletišču EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=sl>) pod dokumentarno številko 32014M7279. EUR-Lex zagotavlja spletni dostop do evropskega prava.

⁽¹⁾ UL L 24, 29.1.2004, str. 1.

Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji
(Zadeva M.7215 – AMEC/Foster Wheeler)
(Besedilo velja za EGP)
(2014/C 240/04)

Komisija se je 17. julija 2014 odločila, da ne bo nasprotovala zgoraj navedeni priglašeni koncentraciji in jo bo razglasila za združljivo z notranjim trgov. Ta odločitev je sprejeta v skladu s členom 6(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004⁽¹⁾. Celotno besedilo odločitve je na voljo samo v angleščini in bo objavljeno po tem, ko bodo iz besedila odstranjene morebitne poslovne skrivnosti. Na voljo bo:

- v razdelku o združitvah na spletišču Komisije o konkurenci (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Spletišče vsebuje različne pripomočke za iskanje posameznih odločitev o združitvah, vključno z nazivi podjetij, številkami zadev, datumi ter indeksi področij,
 - v elektronski obliki na spletišču EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=sl>) pod dokumentarno številko 32014M7215. EUR-Lex zagotavlja spletni dostop do evropskega prava.
-

⁽¹⁾ UL L 24, 29.1.2004, str. 1.

IV

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE
UNIJE

EVROPSKI SVET

**Izvleček iz sklepov Evropskega sveta z dne 26. in 27. junija 2014 v zvezi z območjem
svobode, varnosti in pravice in nekaterimi sorodnimi horizontalnimi vprašanji**

(2014/C 240/05)

[...] Evropski svet je določil strateške smernice za zakonodajno in operativno načrtovanje na območju svobode, varnosti in pravice za naslednja leta (glej poglavje I) ter obravnaval tudi nekatera sorodna horizontalna vprašanja. [...]

I. SVOBODA, VARNOST IN PRAVICA

1. Eden od ključnih ciljev Unije je zgraditi območje svobode, varnosti in pravice brez notranjih meja, na katerem se v celoti spoštujejo temeljne pravice. Zato je treba na podlagi Pogodb in njihovih ustreznih protokolov sprejeti usklajene strateške ukrepe v zvezi z azilom, priseljevanjem, mejami ter policijskim in pravosodnim sodelovanjem.
2. Vse razsežnosti Evrope, ki varuje svoje državljane in pravice oseb, ki živijo v Uniji in zunaj nje, so medsebojno povezane. Uspešnost enega področja je odvisna od uspešnosti drugih področij, pa tudi od sinergij s povezanimi področji politike. Rešitev številnih izzivov v zvezi z območjem svobode, varnosti in pravice leži v odnosih s tretjimi državami, kar pomeni, da bi bilo treba izboljšati povezavo med notranjo in zunanjo politiko EU. To se mora odražati v sodelovanju med institucijami in organi EU.
3. Zdaj je splošna prednostna naloga dosledno prenesti obstoječe pravne instrumente in strateške ukrepe v nacionalno zakonodajo, jih učinkovito uveljaviti in konsolidirati, pri tem pa se opreti na dosedanje programe. Ključnega pomena je izboljšati operativno sodelovanje, pri čemer je treba izkoristiti možnosti inovacij na področju informacijske in komunikacijske tehnologije, ter okrepiti vlogo različnih agencij EU in zagotoviti strateško uporabo sredstev EU.
4. Pri nadaljnjem razvoju območja svobode, varnosti in pravice v prihodnjih letih bo bistveno zagotoviti zaščito in podpiranje temeljnih pravic, pa tudi varstvo osebnih podatkov, in pri tem obravnavati vprašanja varnosti – tudi v odnosih s tretjimi državami – ter sprejeti trden splošni okvir EU za varstvo podatkov do leta 2015.
5. Unija zaradi nestabilnih razmer v mnogih delih sveta ter svetovnega in evropskega demografskega razvoja potrebuje učinkovito in dobro vodeno politiko na področju migracij, azila in upravljanja meja, ki bo v skladu s členom 80 PDEU, če ga bomo pravilno izvajali, temeljila na načelih solidarnosti in pravične delitve odgovornosti. Potreben je celosten pristop, da se čim bolj izkoristijo prednosti zakonitih migracij in zaščitijo tisti, ki zaščito potrebujejo, obenem pa odločno rešuje problematika nezakonitih migracij in učinkovito upravlja zunanje meje EU.

6. Da bi bila še naprej privlačen cilj za nadarjene in usposobljene ljudi, mora Evropa oblikovati strategije, da na podlagi usklajenih in učinkovitih pravil ter ob upoštevanju informacij, pridobljenih v dialogu s poslovno skupnostjo, čim bolj izkoristi priložnosti, ki jih prinašajo zakonite migracije. Unija bi tudi morala podpreti prizadevanja držav članic za dejavne politike vključevanja, ki podpirajo socialno kohezijo in gospodarsko dinamiko.
7. Ker ima Unija obveznosti v zvezi z mednarodno zaščito, potrebuje močno evropsko azilno politiko, ki temelji na načelih solidarnosti in odgovornosti. Neizpodbitna prednostna naloga je popoln prenos skupnega evropskega azilnega sistema in njegovo učinkovito delovanje. Na podlagi tega bi se morala vzpostaviti visoka skupna merila in spodbuditi močnejše sodelovanje, kar bi ustvarilo enake konkurenčne pogoje, v skladu s katerimi bi imeli prosilci za azil enaka postopkovna jamstva in možnosti zaščite v vsej Uniji. To bi moralo biti povezano z okrepljeno vlogo Evropskega azilnega podpornega urada, zlasti pri spodbujanju enotne uporabe pravnega reda. Zaradi usklajenosti praks se bo okrepilo medsebojno zaupanje in mogoče bo narediti naslednje korake.
 - krepitevi in širitvi regionalnih programov zaščite, zlasti na območjih blizu regij, iz katerih prihajajo migranti, v tesnem sodelovanju z UNHCR; povečanju prispevka k svetovnim prizadevanjem v zvezi s preseljevanjem oseb, zlasti zaradi dolgotrajne krize v Siriji,
 - odločnejšemu boju proti tihotapljenju ljudi in trgovini z njimi s posebnim poudarkom na prednostnih državah in poteh,
 - vzpostavitvi učinkovite skupne politike vračanja in uveljavljanju obveznosti ponovnega sprejema oseb iz sporazumov s tretjimi državami,
 - doslednemu izvajanju ukrepov, ki jih je opredelila Projektna skupina za Sredozemlje.
8. Ukvarjanje z vprašanji temeljnih vzrokov za nezakonite migracije je bistveni del migracijske politike EU. To bo skupaj s preprečevanjem in obvladovanjem nezakonitih migracij pripomoglo k izogibanju smrtnim žrtvam med migranti, ki se podajajo na tvegano pot. Trajno rešitev je mogoče najti le z okrepljenim sodelovanjem z državami izvora in tranzita, kar vključuje tudi pomoč pri okrepitevi njihovih zmogljivosti za upravljanje migracij in meja. Migracijske politike morajo postati dosti močnejši sestavni del zunanje in razvojne politike Unije, k čemur bi pripomogla uporaba načela „več za več“ in upoštevanje Globalnega pristopa k vprašanju migracij in mobilnosti. Posvetiti bi se bilo treba naslednjim elementom:
 - bi bilo treba stroškovno učinkovito posodobiti celovito upravljanje zunanjih meja, da se zagotovi pametno upravljanje meja s sistemom vstopa/izstopa ter programom za registrirane potnike, in ga podpreti z novo agencijo za obsežne informacijske sisteme (eu-LISA),
 - bi moral Frontex kot instrument evropske solidarnosti na področju upravljanja meja okrepiti operativno pomoč, da bi zlasti podprl države članice, ki so izpostavljene velikim pritiskom na zunanjih mejah, in povečati svojo odzivnost glede na hitre spremembe v migracijskih tokovih, pri tem pa v celoti uporabiti novi evropski sistem nadzorovanja meja (EUROSUR),
 - v okviru dolgoročnega razvoja Frontexa bi bilo treba preučiti možnosti vzpostavitve evropskega sistema enot mejne policije, da se okrepijo zmogljivosti za nadzor in pregledovanje na naših zunanjih mejah.
9. Zaradi schengenskega območja, ki ljudem omogoča potovanje brez kontrol na notranjih mejah, in vse večjega števila ljudi, ki potujejo v EU, je potrebno učinkovito upravljanje skupnih zunanjih meja EU, da se zagotovi močna zaščita. Unija mora uporabiti vse razpoložljive instrumente, da podpre države članice pri tem. Zato:
 - Obenem bi bilo treba posodobiti skupno vizumsko politiko, in sicer z omogočanjem lažjega zakonitega potovanja in okrepitevijo schengenskega konzularnega sodelovanja na lokalni ravni ob hkratnem ohranjanju visoke ravni varnosti in izvajanju novega schengenskega sistema upravljanja.

10. Bistveno je, da se z operativnim policijskim sodelovanjem ter preprečevanjem hudih oblik organiziranega kriminala, npr. trgovine z ljudmi in tihotapljenja ljudi, in korupcije ter bojem proti temu vzpostavi resnično območje varnosti za evropske državljane. Obenem je potrebna učinkovita politika EU na področju boja proti terorizmu, v okviru katere vsi zadevni akterji tesno sodelujejo ter ki vključuje notranji in zunanji vidik boja proti terorizmu. Evropski svet v zvezi s tem ponovno potrjuje pomen vloge Evropskega koordinatorja za boj proti terorizmu. Unija bi morala v boju proti kriminalu in terorizmu podpreti nacionalne organe ter pri tem uporabiti vse instrumente pravosodnega in policijskega sodelovanja ob močnejši usklajevalni vlogi Eurojola in Eurojusta, med drugim tudi s:
- pregledom in posodobitvijo strategije notranje varnosti do sredine 2015,
 - izboljšanjem čezmejne izmenjave informacij, tudi o kazenskih evidencah,
 - nadaljnjim razvojem celostnega pristopa h kibernetiski varnosti in kibernetiski kriminaliteti,
 - preprečevanjem radikalizacije in ekstremizma ter reševanje problema pojava tujih bojevnikov, med drugim tudi z učinkovito rabo obstoječih instrumentov, ki omogočajo razpis ukrepa za zavrnitev vstopa v celotni EU, in oblikovanje novih instrumentov, npr. sistema EU za evidenco imen potnikov.
11. Za EU je bistveno nemoteno delovanje resničnega območja pravice ob upoštevanju različnih pravnih sistemov in tradicij držav članic. V zvezi s tem bi bilo treba še bolj okrepiti medsebojno zaupanje v pravosodne sisteme držav članic. Trdna evropska politika bo prispevala h gospodarski rasti tako, da bo podjetjem in potrošnikom pomagala izkoristiti prednosti zanesljivega poslovnega okolja na notranjem trgu. Potrebno je nadaljnje ukrepanje, da se:
- spodbudita doslednost in jasnost zakonodaje EU za državljane in podjetja,
 - poenostavi dostop do pravnega varstva ter spodbudi uporaba učinkovitih pravnih sredstev in tehnoloških inovacij, vključno z uporabo e-pravosodja,
 - nadaljujejo prizadevanja za okrepitev pravic obtoženih in osumljenih oseb v kazenskih postopkih,
 - preuči okrepitev pravic oseb, zlasti otrok, v postopkih, da se pospeši izvrševanje sodb v družinskem pravu ter civilnih in gospodarskih zadevah s čezmejnimi posledicami,
 - izboljša zaščita žrtev,
 - izboljša medsebojno priznavanje sodnih odločb in sodb v civilnih in kazenskih zadevah,
 - okrepi izmenjava informacij med organi držav članic,
 - tudi z razvojem pogajanj o Evropskem javnem tožilstvu okrepi boj proti goljufivemu ravnanju na škodo proračuna EU,
 - olajšajo čezmejne dejavnosti in operativno sodelovanje,
 - izboljša usposabljanje pravnih strokovnjakov,
 - mobilizira strokovno znanje ustreznih agencij EU, kot sta Eurojust in Agencija za temeljne pravice (FRA).
12. Pravica državljanov EU, da se prosto gibajo ter prebivajo in delajo v drugih državah članicah, je ena od temeljnih svoboščin Evropske unije, zato jo je treba zaščititi, med drugim tudi pred morebitnimi zlorabami in goljufivimi zahtevki.
13. Evropski svet poziva institucije in države članice EU, da zagotovijo ustrezno zakonodajno in operativno nadaljnje ukrepanje na podlagi teh smernic; leta 2017 bo pripravil vmesni pregled.

EVROPSKA KOMISIJA

Menjalni tečaji eura ⁽¹⁾

23. julija 2014

(2014/C 240/06)

1 euro =

Valuta	Menjalni tečaj	Valuta	Menjalni tečaj		
USD	ameriški dolar	1,3465	CAD	kanadski dolar	1,4436
JPY	japonski jen	136,51	HKD	hongkonški dolar	10,4362
DKK	danska krona	7,4569	NZD	novozelandski dolar	1,5501
GBP	funt šterling	0,79080	SGD	singapurski dolar	1,6674
SEK	švedska krona	9,2016	KRW	južnokorejski won	1 378,93
CHF	švicarski frank	1,2150	ZAR	južnoafriški rand	14,1759
ISK	islandska krona		CNY	kitajski juan	8,3475
NOK	norveška krona	8,3235	HRK	hrvaška kuna	7,6210
BGN	lev	1,9558	IDR	indonezijska rupija	15 473,21
CZK	češka krona	27,454	MYR	malezijski ringit	4,2654
HUF	madžarski forint	307,15	PHP	filipinski peso	58,183
LTL	litovski litas	3,4528	RUB	ruski rubelj	46,9397
PLN	poljski zlot	4,1340	THB	tajski bat	42,813
RON	romunski leu	4,4228	BRL	brazilski real	2,9864
TRY	turška lira	2,8204	MXN	mehiški peso	17,4173
AUD	avstralski dolar	1,4248	INR	indijska rupija	80,8573

⁽¹⁾ Vir: referenčni menjalni tečaj, ki ga objavlja ECB.

